

AD-10055-206

Rippl-Rónainé és Dobossy Elek nyilatkozik a mester hagyatékáról

1933. apr. 30.
Az Est

— Az Est tudósítójától —

Különösen művészkörökben keltett nagy feltűnést *Az Est* tegnapi cikke, amely elmondotta, hogy *Rippl-Rónai József* szelleme milyen csodálatos módon vezette eltűnt örökségének nyomára özvegyét.

Rippl-Rónai özvegye, az elhunyt mester unokafivérének, *Rónai Sándornak*, a Szépművészeti Múzeum irodaigazgatójának lakásában, a *Szent László út 26. számú házban izgatottan várja a rendőri nyomozás újabb fejleményeit*. Itt kerestük fel az özvegyet.

— *Az Est* tegnapi cikkéhez — mondta — semmi hozzátenni valóm nincs. Minden úgy történt, ahogyan önök megírták. Többet annál, ami a cikkben volt, egyelőre nem is kívánok mondani. A többi most már a rendőrség feladata...

A kis szoba falát teljesen beborítják *Rippl-Rónai* festményei, rajzai, skiccei.

— Mindössze ez, ami még megmaradt *Jósi* után... — mondja az özvegy. — Meg a kaposvári régi villa a parkkal és a kis szőlővel... Pedig lehetetlen, hogy csak ennyi lenne a hagyaték, hiszen *Jósi* roppant takarékos volt.

— Úgy látszik, *Jósi* halála után sem hagyott el. Párizsban ismerkedtünk meg, több mint harminc évvel ezelőtt. Ő hozott magával ide Magyarországra, ahol magyar asszony lettem. Sok szép és sok küzdelmes napot éltünk át.

Jó ember volt *Jósi*, a halála után sem feledkezett meg rólam s jelentkezett, hogy segítsen rajtam...

Dobossy Elek nyilatkozata

Ma délelőtt felkerestük az érdekes újú másik főszereplőjét, *Dobossy Eleket*, *Rippl-Rónai József* neveltleányának, *Anellának* férjét. *Dobossy Elek* az ügyről a következő nyilatkozatot tette:

— Engem a rendőrségen arra nézve hallgattak ki

tanuképpen,

hogyan tudok-e az állítólagos betétről. Megmondtam, hogy a grand-guignolszerűen előkerült cédula alapján keresett betét csak a háború előtti koronabetétre vonatkozhatik, melyet a művész még a háború első éveiben megállapíthatóan saját maga vett fel és költött el. Ezt a bizonyos cédulát azért sem írhatta a megboldogult röviddel a halála előtt, mert három-négy utolsó hetében alig tudott már magáról, írásról akkor szó sem lehetett. Ezt orvosai, rokonai és barátai, akik akkor körülötte voltak, jól tudják.

A művész legális végrendelete a kaposvári hagyatéki bíróságnál fekszik.

Ebben Kereskedelmi bankbetétjéről szó sincs. A nyomozás során egyelőre előkerült pengőbetétről a megboldogult nem tudott, nem is tudhatott: ezt az összeget én szereztem képeladásokból, az özvegynek én tettem be az ő nevére a Kereskedelmi Bankba. Ezt az összeget, amelyet később kamatdifferencia miatt a Magyar Általános Takarékbankba vittünk át, közös egyetértésben a kaposvári kis gazdaság fentartására és a háztartásra fordítottuk. Ezekről rendes feljegyzéseink vannak. Ezt a betétkönyvet egyébként évek óta az özvegy kezeli és él a pénzből ma is. Úgy látszik ő ugyanezt az összeget »szellemek« segítségével még egyszer szeretné megkapni.

— Az egész »hagyaték«-keresés csak egy nagyrészt ideges képzelet rémlálása, vagy bosszú műve. Az özvegy ma is birtokolja a tényleges ingatlan- és képhagyatékot.

— Az özvegy által előadott fantazmagóriák annyira komikusak és ellenkeznek a közismert és bizonyítható tényekkel, hogy mindezt a tegnapi cikk után végre kénytelen-kelletlen a nyilvánosság előtt is meg kell mondani.

— A most folyó nyomozás egyébként a feljelentés teljes komolytalanságát hamarosan tisztázni fogja. Itt sem ismeretlen, sem ismerős tettes elő nem kerülhet, ilyenek csak zavaros elképzelésekben élnek.

A főkapitányságon egyébként tovább folyik a fantasztikus fordulatokban bővelkedő ügy nyomozása.

